

Filipinsko-ameriška avtorica mladinske in otroške literature Erin Entrada Kelly je od svojega prvenca *Blackbird Fly*, ki je izšel leta 2015, zelo aktivna, saj vsako leto izda po eno knjigo, v slovenščini pa se nam prvič predstavlja s svojo najbolj čislano in z medaljo Johna Newberryja ovenčano knjigo *Pozdravljeno, vesolje*. V njej spremljamo štiri otroke, ki živijo v bližini, so podobnih starosti in večinoma obiskujejo isto šolo, zato je preplet njihovih usod, do katerega pride tekom romana, prepričljiv in ni prisiljen. Njihova stična točka je protagonist Virgil, črna ovca družine, kar ob njegovi plašni naravi ni pripomoglo k njegovi samozavesti, je pa zato našel dva sogovornika – prisrčno babico Lolo, ki mu nenehno pripoveduje bolj ali manj strašljive in tragične zgodbe iz filipinske mitologije, in morskega prašička Guliverja. Valencia je njegova simpatija, Kaori je njegova dežurna vedeževalka in nekako prijateljica, Chet pa je njegov mučitelj in nadlegovalec. Ker se po spletu (ne)srečnih okoliščin znajdejo v istem gozdu, se začne prava pustolovščina.

Zasnova likov je fascinantna, saj so raznoliki in pisani, kot je pisana ameriška družba, kamor je knjiga postavljena. Ob poplavi označevalcev se sicer zdi, da je avtorica ob pisanju odključala okvirčke z različnimi zahtevami (različna verovanja, različne rase, različne oviranosti itd.), a to niti ne zmoti preveč, ker je v poplavi knjig z enakimi liki tak pristop še vedno precej osvežujoč. Otroci se spopadajo tudi vsak s svojo tegobo ali celo z več tegobami, pri čemer jih po eni strani pestijo čisto klasični problemi odraščanja (prva simpatija, naveličanost staršev, želja po sprejetosti v družbi), po drugi strani pa se ukvarjajo tudi z resnejšimi težavami (nasilje, stigmatizacija zaradi drugačnosti). Ko naletijo na probleme, se z njimi spopadajo vsak po svoje, glede na svoj značaj in vzgojo, pri čemer se Virgil najraje potuhne, Valencia najraje analizira, Kaori gre v akcijo, Chet pa se odzove z jezo. Pri vseh otrocih spoznamo tudi njihova domača okolja, kar je pohvalno, saj se ogromno otroške literature pretvarja, da starši in stari starši ne obstajajo ali pa obstajajo, a sploh ne opazijo, kaj vse počne njihov naraščaj. Zelo pametno so v zgodbo umeščeni tipični prizori zgodnjepubertetniškega dolgočasenja ob dejavnostih s starši in sramu ob njihovem obnašanju, pri čemer so liki avtentični, ko pri opisovanju pretiravajo in

napihujejo (kako neka objava po zvočniku na primer traja pet ur). Včasih pa avtorica malo izgubi kompas, sploh pri Kaorini družini, saj Kaori starša večkrat poimenuje »gospod in gospa Tanaka«, kar je pretirano, tudi če naj bi šlo za odtujeno družino oziroma za ekstra ekscentrično dekle.

Prav tako pa se skozi krize otrok pokaže neprimerno ravnanje in izobraževanje s strani odgovornih odraslih oseb v njihovih življenjih (predvsem staršev in učiteljev). Dober primer je Valencia, ki je stigmatizirana, ker je gluha. Chet je do nje izjemno sumničav, saj misli, da se Valencia samo pretvarja (morda pa je celo čarovnica in zna nadzorovati misli), a kasneje ugotovimo, da mu dejansko nihče ni razložil, kaj gluhost sploh pomeni in kako deluje slušni aparat, še več, oče mu na vprašanje o tem odgovori z »Invalidom manjka kakšno kolesce v glavi.« Kelly uspe brez moraliziranja pokazati, da so za predsodke otrok krivi prav tisti, ki jih vzgajajo, saj niso mogli nikoli preseči začetnega strahu, ki pride iz nevednosti in nerazumevanja, ker niso dobili človeške razlage. Tudi v drugih primerih je ravnanje odraslih neprimerno; Chet je na primer zaradi grdega obnašanja večkrat napisan na tablo, kaj več pa se ne zgodi, zato dobi neke vrste potrditev, da so njegovi jezni in nasilni odzivi na okolico pravilni in upravičeni, namesto da bi sankcije nadomestile razlage in ukrepi, ki bi se ukvarjali z vzrokom in ne posledicami njegovih dejanj.

Če je ta novi roman povsem dodelan in realističen, pa se zaplete pri sami zgodbi, ki je iz trenutka v trenutek bolj absurdno »filmska«. Liki nenehno ponavljajo, da naključja ne obstajajo, kar pa je res razumljeno preveč dobesedno, zato pride celo do takih naključij, da je Virgilovem morskem prašičku ime Guliver, Valenciinem preminulem morskem prašičku pa je bilo ime Liliput, zaradi česar se z Virgilom počuti nekako povezana. Takih prikladnih naključij je še kar nekaj, kar povzroča kaotičen občutek, saj je podstat romana jasno zasidrana v realna družbena vprašanja, izvedba pa lebdi nad oblaki, zato nikoli ne moremo zares sproščeno uživati v tej sicer prikupni in tudi poučni zgodbi.

Informacije o knjigi so dostopne na spletni strani [založbe](#).

Avtorica: Veronika Šoster